.33

We all know about the Chafetz Chaim, however. We know that he was a *tzaddik* of the highest order, that he was a genius in Torah, that he was the biggest man of his generation. Well, the Chafetz Chaim used to spend a few days in Grodno every year just to observe how Reb Nuchemke did *chessed*. It was not an easy thing to travel in those days. It's not like today where you take a bus, you take a train, you get on a jet and a few hours later you're on the other side of the world. In those days, to travel a few dozen miles was very difficult. You had to travel by horse and buggy on muddy, rutted roads. But the Chafetz Chaim did it because he just had to see how Reb Nuchemke did *chessed*. He had to learn from him. He knew that he needed to watch him if was going to learn how to feel, how to empathize, how to extend himself.

.34 ר' הירש

By contrast, הכהן הגדול מאחיו, the כהן who towers over all the other כהנים, is to represent the כהונה on its highest positive level. Hence, even before he is sanctified by the anointing oil, he must be גדול מאחיו: He should be superior to them in both physical and spiritual qualities and should enjoy a position of social independence, בכח בנוי בחכמה ובעושר (*Yoma* 18a). And if he does not have the material means that are necessary to ensure an independent position, then גדלהו משל אחיו (ibid.), his fellow כהנים, whom he is destined to lead, are obligated to provide him with the means (cf. Commentary above, 6:15–16).

.35

אשר יוצק וגו׳. The supreme representative body of the nation — בית דין של שבעים ואחד — anoints him with the שמן המשחה and authorizes him to wear the בגדי כהונה גדולה. From then onward he represents the highest positive moral ideal, which is to be realized by the whole community of Israel. Such a man has ceased to be just an ordinary individual. Rather, he now must view even his personal relationships from the standpoint of the national idea; and where he is obligated to give positive expression to this idea, this obligation should override any interfering personal mood or emotion.

The national idea knows no death — אין ציבור מת (see *Temurah* 15b). Through the idea of the eternal community, the individual, too, who lives for the community, partakes of the immortality that exists even in this world. With every pure fiber of a faithfully led life he remains forever interwoven with the eternal essence of the community. Through the repercussive activity of his noble soul he will continue to live in this world — even after his soul has left the physical shell in which he visibly walked among his people.

When the individual who lives for the community loses his wife, and with her his home; when he loses his parents, children, brothers or sisters, and, with them, his family, he will find a home and family again in the national community. There he will find the basis of his existence and creativity, the domain for his life and work. But above all, God, in Whose Sanctuary he serves, the Name of God, which he bears upon his forehead, will raise him to the heights of thought and emotion which transform all of existence, with its many vicissitudes, into a path of life forever joyful in God. This is not a path that leads from the cradle to the grave, from existence to nonexistence. It is a path that leads from life to life, from eternity to eternity.

Hence, this is the law for the כהן הגדול מאחיו: He stands at the pinnacle of the Jewish Priesthood and represents a kingdom of priests. The nation poured the anointing oil upon his *head*, thus sanctifying him as belonging to God. Then the nation clothed him in the national *garments*, which symbolize the perfection of all virtues, so that he should be for the people a model and an example. Such a man may not allow his *head* even temporarily to bear the signs of neglect caused by grief and mourning. Even at his bitterest loss, he may not show himself with a rent in his *garments* (פריעה and פרימה clearly are parallel to משיחה and לבישה). Even if the person nearest and dearest to him dies, he may not

.32 ס"ר התורה

אפשר לפרש, שיש כאן בפסוק זה רמזים לסיבת גדלותו של הכהן גדול, שנבחר דוקא הוא לשרת לפני ה׳. ראשית: ׳והכהן הגדול – מאחיו׳, היינו שלמרות גדולתו של הכהן גדול, עדיין הוא נמצא בתוך ׳אחיו׳, ולא מתנשא עליהם, ולא מחשיב עצמו מורם מהם, וזה סוד גדלותו. שכל גדולתו של המנהיג היא על ידי ענוותנותו.

ויש כאן רמז לסיבת קנין השלימות, דהיינו משום שמקיים ׳שויתי ה׳ לנגדי תמיד׳, וזה נרמז בדברי הכתוב: ׳אשר יוצק על ראשו שמן המשחה׳, שהרי שם ה׳ חרוט על ציץ הקודש, ובמקום הציץ היו יוצקים שמן משחת קודש, וזה מביא לחשוב תמיד רק על קדושת ה׳ ואמונתו.

.36

תורי אמור זהב פה

והכהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה וגו׳ (כ״א – י׳)

אמרו רבותינו ז״ל במסכת יומא (דף י״ח ע״א), **והכהן הגדול מאחיו**, שיהא גדול מאחיו - בכוח, בנוי, בחכמה, ובעושר. אחרים אומרים: מנין שאם אין לו, שאחיו הכהנים מגדלין אותו? תלמוד לומר **והכהן הגדול מאחיו, גדלהו משל אחיו**. עיין שם.

ונראה לי, שדבר זה רמוז בפסוק, כי **התיבות והכהן מאחיו** - הן אותיות כח נוי חכמה (אותיות כח משמשות פעמיים), ונשארו אותיות **הוא** הרומזות **להקדוש ברוך הוא** (כמו שנראה מדברי רבותינו ז״ל על הפסוק בפרשת ויצא (ל׳ – ט״ז) **וישכב עמה בלילה הוא**, וְהובא בפירוש רש״י שם, שדרשו מן **התיבות בלילה הוא**, שהקדוש ברוך הוא סייעו שיצא משם יששכר, וכתב השפתי חכמים שם, דהוא היינו הקדוש ברוך הוא, דאם לא כן, היה צריך לכתוב בלילה ההוא. עיין שם.), לרמוז, שמעלות אלו באו לו מאת הקדוש ברוך הוא. ובין **התיבות והכהן מאחיו**, באה **תיבת הגדול**, לרמוז שהיה גדול באותן מעלות.

והמעלה הרביעית, דהיינו העושר, רמוזה בהמשך הפסוק - **אשר יוצק על ראשו שמן** וגו׳, דראשי תיבות **יוצק על ראשו שמן**, הן אותיות **עשיר**. ומה שנרמזה מעלה זו בנפרד, לפי שאין מוכרח שתבא לו מאת הקדוש ברוך הוא, וכמו שאמרו רבותינו ז״ל, שאם אין לו, אחיו הכהנים מגדלין אותו.

ומה שכתב בעל הטורים על פסוק זה, וזה לשונו, **והכהן הגדול**, ה׳ גדול מאחיו, בנוי, בכוח, בעושר, בחכמה, ובשנים. עכ״ל. דבריו אלו, הן כפי שיטת המדרש רבה (ויקרא רבה פרשה כ״ו – ט׳). עיין שם.

ונראה לי עוד רמז נאה בזה, דכהן גדול מספרו קי״ח, שהוא כמנין הראשי תיבות של אותן ארבע מעלות, כוח, נוי, חכמה, ממון.

.37 Sichos Mussar

Chazal clearly establish that strength is an essential prerequisite for both the priesthood and prophecy. What is the connection between physical strength and these spiritual vocations?

Rambam (*Yesodei HaTorah* 5:1-2) interprets the strength mentioned here as being of a moral nature: גִּבּוֹר בְּמִדּוֹתָיו וְלֹא יְהֵא יִצְרוֹ מִתְגַּבֵּר עָלָיו בְּדָבָר שֶׁבָּעוֹלָם, *Strong in character, his [evil] inclination holding no sway over him in any aspect*. However, the proof points to a physical strength. Thus Aharon's strength is manifest in his ability to lift the Levites and Moshe's strength is established by virtue of his lifting the tablets which were exceedingly heavy (see כֶּסֶף מִשְׁנֶה and לֶחֶם מִשְׁנֶה). This brings us back to our original question: Why is physical strength a prerequisite for priesthood and prophecy?

The answer is that the גְּבוּרָה referred to is the concentration of all one's skills, strengths and abilities, brought to bear toward the attainment of the goal set and the task to be achieved. It is indeed in a sense the physical strength, but not merely the physical manifestation thereof. It is rather the strength exercised to overcome the body's natural laziness and inertia (עצלות).